

«голъма сила преминѣли Дунава и придобили си-
«чкытѣ страны, които лежатъ при него, сир. Пан-
«нонія и Дакія, Тракія и Илирикъ, поголъмата
«часть отъ Македонія и Тессалія.»

Народното сказаніе, което е записано въ жи-
тіега святаго Климента, е истинско: отъ VII вѣкъ
не само цѣла Мизія и сичка комахай Тракія, но и
Македонія и по-голъмата часть отъ Тессалія, ста-
нѣли Славенскы земли. (До тука Гилфердингъ).

И дѣйствително, во времето на Константина
Погоната или братаго (669—675), македонскытѣ
славены, подъ различни наименованія, като *Труми-
чи*, *Драговичи*, *Велегостичи*, *Брезичи* или *Бѣрзаци*
и други, ⁽¹⁹⁾ въ голѣмо число нападнахъ на Тес-
салія, на Ипиръ, на Илирикъ и на една часть отъ
Азія (дѣто имало колонія гръцка), които и плѣни-
хъ. Сетнѣ тѣ са мѣчихъ да зематъ Солунъ отъ
византійцытѣ. Веднѣждъ (около 675) тѣ обиколихъ
града откъмъ горытѣ и морето, и много време го
държахъ въ обсадѣ, но неможихъ да го зематъ и
тамъ въ обсадата мнозина паднахъ, между които
и главнѣйтѣ имъ воевода; слѣдъ двѣ години пакъ
го забиколихъ и пакъ не имъ са вдаде, само отъ
жители зехъ данъктъ. Като са изминѣ малко време,
Ронкинскыйтъ князь *Пребудъ*, наклеветенъ отъ намѣс-
тника солунскый, былъ уловенъ и убитъ въ Цариградъ
по императорска заповѣдь. Тогазы Ронкинытѣ (тоже
славенско племе) ставатъ съ Трумичитѣ и Драго-
вичитѣ, и нападатъ пакъ Солунъ, държаватъ го въ
обсада на три пѣти, плѣнижтъ околноститѣ му, и

(¹⁹) Отъ тѣзи имена нѣкои и сега още сѣществувать
въ Македонія. — Гл. за туй по-долу заключеніето въ §. 20.